

No penses tornar?

Un relat de: [NdEada](#)

-'Ets la única persona que em fa brillar' - deia amb la teva lletra aquella targeta.

Això em recordava al nostre quart aniversari, quan vas venir amb 4 roses grogues i amb aquest escrit que em va fer plorar durant deu minuts seguits mentre tu també t'emocionaves.

Tancant la caixa on guardava tots els seus records, tots els seus sospirs, les seves rialles, els retalls de aquelles notícies que l'havien fet riure, o que havien despertat el seu interès, jo sentia com cada any aquell dia, la sensació de que ell era amb jo.

Un any més, recordava la seva olor, les seves carícies, recordava el seu tacte.

Vaig tornar a acariciar la seva cal·ligrafia que encara que a ell no li agradés, jo adorava, i com sempre, la darrera llàgrima del dia va sortir i va caure al terra com si pesés una tona, i ressonà per tota la casa. Després, el meu cos va caure com si fora mort sobre el llit.

Com cada any, al dematí després de una nit d'aquelles en que encara que dormis el teu cos està en plena tensió, hem vaig proposar escriure-li una carta, com sempre feia, per sentir-me mes a prop seu.

Aquella carta deia:

Amor meu, avui fa 2 anys que ja no hi ets, però aquí, a casa, encara pareix que hi visquis.

De tan en quan, em passejo per casa amb la teva colònia, perfumant-ho tot, per sentir-me al teu costat.

Encara recordo cada dia el teu somriure, aquelles olletes que se't posaven a les galtes quant et deia alguna tonteria per a que riguessis, i acabaves tombat al terra agafant-te la panxa i cridant.

Recordo fins i tot el dia que ens vam conèixer, el primer dia que els teus llavis van ser meus, que els teus secrets van deixar de ser-ho, i els vas compartir amb mi. El primer dia, que hem vas dir que m'estimaries passés el que passés, que passaries tots els dies al teu costat.

I saps vida meva? Encara pareix que estiguis aquí. Recordo totes les paraules precioses que em vas dir només a mi. Encara se que m'estimes i que estàs allà dalt vigilant-me, cuidant-me, i que quant ploro, tu ets qui, sense que et vegi, bufes als meus ulls per a que s'eixuguin les meves llàgrimes, i en aquell moment, jo recordo quant em deies: fins i tot quan plores estàs preciosa.

Tantes vegades somnio en tornar-te a tenir aquí al meu costat, en que tot això només ha estat un malson, que estàs bé...

Encara no se com sortirà endavant, i puc ben jurar-te que ho estic intentant, però com tu també veuràs des de allà on siguis, no puc deixar de recordar-te i de plorar-te. Encara no se quantes llàgrimes em queden per crear. Jo encara t'estim com sempre, i com et vaig jurar abans de que fora el teu darrer alè, no penso tornar a enamorar-me de ningú.

(Ah, abans de que se m'oblidi, els teus pares pensen molt amb tu, i la nostra petita... la nostra petita encara no sap com viure sense tu)

Vaig amollar el bolígraf, i el meu cos, per inèrcia, va anar a l'amagatall on anava amollant tot aquell riu de tristesa que hem conduïa des de que ell va morir. Des de que per mi, també va acabar la vida. Des de allà pareixia que ell no em podia veure, i que seguiria pensant que tot anava millor del que anava. I amb una veu suau, amorosa i desesperada, et vaig demanar que tornessis a viure, per a que jo fos feliç una altre vegada.